

Die Messias, die Koning der eere, die Losser onzer zielen is geboren, is gezien, is als „God in het vleesch” aanbeden.

En wij, we gedenken ook nu weer die glorie van Bethlehem; we gedenken de verborgenheid der Godzaligheid, die groot is; we gedenken de komst van dien Zoon des eeuwigen Welbehagens tot ons, in ons vleesch, als onze Broeder!

Maar *hoe*, hoe, zoo bid ik u, zullen we zijns daarbij gedenken?

Bij wien zal dat gedenken van den Immanuel realiteit, echte geestdrift, waarheid in het binnenste kunnen zijn?

Hoor slechts!

Hij brengt een blijde boodschap . . . *voor wie waarlijk zachtmoedig is.*

Hij komt verbinden . . . *wie metterdaad gebroken is van hart.*

Hij komt vrijheid uitroepen . . . *voor wie wezenlijk gevangen zit.*

Hij brengt opening der gevangenis . . . *aan wie met zeer eigenlijke banden is gebonden.*

Hij komt heil beschikken . . . *voor de treurigen Sions.*

Hij brengt vreugdeolie . . . *waar men in treurigheid neerzit.*

Hij zal het gewaad des heils omhangen . . . *aan den man, die een benauwde van geest, niet heet, schijnen wil, maar is.*

Of wilt ge het korter, snijdender, krachtiger nog: weet dan, dat Immanuel komt, om met sieradiën te omhangen, o ja, . . . maar alleen dengene dat *sieraad* gunnende, dien Hij *asch* op het hoofd ziet liggen, als teeken van rouw en droefenis in het hart.

En nu, bij wien is de *asch op het hoofd* waarheid dan bij hem, wien *het hart zelf* tot een aschhooft in den boezem werd?

Asch, dat is wat er overblijft, als al wat het onze scheen,